

- oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji przez City Cycle Industries o stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia ⁽¹⁾; oraz
- obciążenie City Cycle Industries kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.

tytułem żądania ewentualnego,

- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd dokonał błędnej interpretacji art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ⁽²⁾ orzekając, że Rada nie posiadała dostatecznych dowodów, aby uznać, iż skarżąca dokonywała przeładunku. Wykładnia Sądu w zakresie przesłanek jakie muszą spełniać poszczególne przedsiębiorstwa w celu zwolnienia ich z rozszerzonych środków jest sprzeczna z systematyką art. 13 rozporządzenia podstawowego (zarzut pierwszy).

Twierdzenie Sądu, że na podstawie dokumentów przedłożonych Sądowi, Rada nie posiadała dowodów pozwalających jej na stwierdzenie w zaskarżonym rozporządzeniu, że skarżąca dokonywała przeładunku, nie jest odpowiednio uzasadnione. Ponadto, wbrew temu co stwierdzono w zaskarżonym wyroku, zważywszy, że występowanie przeładunku zostało prawidłowo wykazane na poziomie krajowym, a wniosek skarżącej o zastosowanie zwolnienia nie był uzasadniony, jedyny wniosek jaki Rada a następnie Sąd mogli wysnuć na podstawie tych okoliczności, obejmował twierdzenie, że skarżąca dokonywała przeładunku. Sąd przyjmując odmienny wniosek przeinaczył fakty (zarzut drugi).

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 501/2013 z dnia 29 maja 2013 r. rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe, nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 990/2011 na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji (Dz.U. L 153, s. 1)
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51)

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 25 marca 2015 r. w sprawie T-538/11 Belgia/Komisja, wniesione w dniu 8 czerwca 2015 r. przez Królestwo Belgii

(Sprawa C-270/15 P)

(2015/C 254/18)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Belgii (przedstawiciele: C. Pochet i J.-C. Halleux oraz adwokat L. Van Den Hende)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 25 marca 2015 r.;
- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 lipca 2011 r. w sprawie pomocy państwa na finansowanie badań przesiewowych dotyczących pasażerskich encefalopatii gąbczastych (TSE) u bydła [pomoc państwa C 44/08 (ex NN 45/04)];

— Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: Sąd dopuścił się wielu naruszeń prawa i nie wypełnił swego obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do istnienia korzyści gospodarczej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

- a) **Część pierwsza:** Sąd naruszył prawo i nie wypełnił swego obowiązku uzasadnienia, w szczególności zakładając, że za każdym razem kiedy władze nakładają na określone przedsiębiorstwo obowiązek ustawowy lub administracyjny, koszty związane z tym obowiązkiem automatycznie powinny ponieść dane przedsiębiorstwa, a władze nie mogą w jakikolwiek sposób nic w tym zmienić i to niezależnie od celu środka i związku z wykonywaniem uprawnień władczych. Z tym podejściem nie można się zgodzić, ale Sąd nie wyjaśnia, dlaczego koszty testów BSE stanowią obciążenie, które „normalnie” powinno ponieść przedsiębiorstwo. Jednocześnie Sąd nie wypełnia swego obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 36 w związku z art. 53 Statusu Trybunału Sprawiedliwości, w szczególności w zakresie, w jakim nie rozpatruje różnych argumentów i precedensów przytoczonych przez skarżących lub nie dostrzega ich istotności.
- b) **Część druga:** Sąd naruszył prawo, gdyż uważa, że występowanie lub brak przepisów harmonizujących jest kompletnie bez znaczenia dla oceny występowania pomocy państwa. Sąd naruszył przy tym także obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 36 w związku z art. 53 Statusu Trybunału Sprawiedliwości, gdyż nie rozpatrzył argumentów Królestwa Belgii.
- c) **Część trzecia:** w zaskarżonym wyroku Sąd wychodzi niesłusznie z założenia, że Królestwo Belgii nie wskazuje, dlaczego występowanie lub brak nadmiernej kompensacji ma prawne znaczenie dla istnienia korzyści gospodarczej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Poza tym zaskarżony wyrok narusza prawo w zakresie, w jakim wydaje się przyjmować, że ten argument pod względem faktycznym nie jest wystarczająco wyjaśniony.

Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo i nie wypełnił swego obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do przesłanki selektywności w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Sąd naruszył prawo, przyjmując w sposób uogólniający, że przedsiębiorstwa zobowiązane do przeprowadzenia kontroli, zanim będą mogły wprowadzić swoje towary na rynek lub sprzedawać je, z definicji są w „podobnej sytuacji faktycznej i prawnej”. W każdym razie Sąd nie wypełnił swego obowiązku uzasadnienia, gdyż nie wyjaśnia, dlaczego wszystkie te przedsiębiorstwa znajdują się w „podobnej sytuacji faktycznej i prawnej”, jeżeli chodzi o pomoc państwa, i nie odpowiedział na zastrzeżenia zgłoszone przez Królestwo Belgii.
